

Tillægsbevilling til Afhjælpning af Mangler ved Københavns Søbefæstning at beklage dette Forhold i følgende Vendinger, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere lidt af efter Rigsdagstidenden. Det ærede Medlem for Ringkøbing udtaler: „Thi i Grundloven staar jo tydeligt nok, at ingen Udgift maa afholdes, som ikke har Hjemmel enten paa Finansloven eller paa en Tillægsbevillingslov. Vi have desværre i en Række Aar haft alt for mange Statsregnskaber, som have været i Strid med denne Grundlovsparagraf, Statsregnskaber, hvorpaa der stod opført: Udgifter afholdte ifølge en provisorisk Finanslov, Udgifter afholdte ifølge Tillægsbevillingslov og Udgifter, som ikke ere afholdte hverken ifølge en provisorisk Finanslov eller en Tillægsbevillingslov, men som blot i Statsregnskabet ere betegnede med det lille Ord „desuden“. „Desuden“ har man taget saa og saa mange Penge af Kassen. Vi have desværre, siger jeg“ — det er det ærede Medlem for Ringkøbing, der siger det — „i en Aarrække haft alt for mange af den Slags Statsregnskaber, som staa i direkte, klar og utvetydig Strid med Grundlovens Bestemmelser“. Se, alt dette skulde en civil Krigsminister raade Bod paa, hans Opgave var politisk, han skulde bringe forfatningsmæssig Ro og Orden i vort Militærvæsens Finanser. Det var den første Opgave. Hvis denne Opgave lykkedes for den civile Krigsminister, vilde han derved kunne vinde den Autoritet, som er nødvendig for den Mand, som skal løse Forsvarssagen her i Landet i Overensstemmelse med Folkeflertallets Villie.

Men hvordan har nu den første civile Krigsminister løst sin Opgave, at skaffe Ro i Forholdet mellem Bevillingsmagten og Hærens Administration? Det første, den civile Krigsminister gjorde, var at skabe Strid om „Anmærkningen“, derefter rejste han Kamp om Løjtnantslønningerne, og nu staa vi midt i Rekylsagen. Ved denne Rekyllaffære har den højtærede Forsvarsminister til den Række af forfatningsstridige Anvendelser af Penge, som jeg før opremsede efter det ærede Medlem for Ringkøbing, føjet en ny. Denne ny betegner sig ikke en Gang paa Statsregnskabet ved Ordet „desuden“. Den civile Krigsminister har anvendt Penge til Militærudgifter, ikke alene uden at dette fremgaar af Budgettet, men endog saaledes, at ej heller Statsregnskabet skulde bringe mindste Besked derom. Den civile Krigsminister har saa lidt forstaaet at tilvejebringe Ro, at Striden aldrig har været

heftigere og mere vedholdende, ej heller mere velbegrunder, mellem den militære Administration og Bevillingsmagten, end den er i Øjeblikket. Den nuværende civile Krigsminister optræder og har Gang paa Gang optraadt paa en Maade, som om det var ham magtpaaliggende uafbrudt at yppe Kiv med Bevillingsmagten. Jeg skal ikke her dvæle ved Anmærkningen og Officerslønningerne paa ny, men jeg skal, som sagt, søge at give en aktmæssig Fremstilling af hele Rekyllaffæren saaledes, at den ogsaa kan komme til at ligge klar for alle de ærede Medlemmer af dette Ting.

Den nuværende civile Krigsminister tiltraadte i Januar 1905. Saa hengik der nogle Maaneder, og den 3. April 1905 sluttede Rigsdagen. Den civile Krigsminister havde da modtaget Finansloven, havde erklæret, at han kunde administrere med den Finanslov, Rigsdagen havde vedtaget, og gik til Hans Majestæt Kongen og fik denne Finanslov stadfæstet. Maaske den højtærede Krigsminister ikke var fuldt tilfreds med, hvad Bevillingsmagten havde ydet ham, men det var hans Pligt at nøjes med det, som var ydet ham paa lovlig Maade. Han havde selv accepteret Finansloven og erklæret, at han kunde administrere med den, som den var. Men alligevel forøger han af egen Magtfuldkommenhed den 6. Maj, altsaa en Maaned og et Par Dage efter, at Rigsdagen var gaaet hjem, Militærbevillingerne. Nu maa man huske paa, at det er en Politiker, der gør dette, det er ikke en Officer, der staar i Spidsen for Militæradministrationen, det er en Politiker. Og han ved, hvad det er, han gør, for han har tidligere udtalt sig om noget ganske lignende. Ligeledes i Anledning af Hørrings Forbrug af de 500,000 Kr. paa forventet Tillægsbevilling i Sommeren 1898 udtalte det ærede Medlem for Ringkøbing den 26. Oktober 1898 — det findes Sp. 385 i Rigsdagstidende; med den højtærede Formands Tilladelse skal jeg citere nogle faa Linier —, at „ved en saadan Fremgangsmaade, som Hørring havde anvendt, kunde det blive Praksis, at de Midler, Regeringen ikke kan faa bevilget om Vinteren, giver den sig rolig om Sommeren en Bemyndigelse til at tage ud af Kassen. Og skulde dette blive Praksis, hvad betyder saa vor Bevillingsret? Saa sidde vi her og behandle Finansloven, behandle de militære Budgetter og gøre dem færdige, Ministeriet tager mod Finansloven, bringer den til Hans Majestæt Kongen og faar hans Underskrift derpaa, men en Maanedstid efter sætte